

Swe-241 -- 9 januari 2005

Var Jesus tolerant?

Texten: Matteusevangeliet 11:20-24

I den stora folkmassan såg Jesus varje individ, och hans hjärta ömmade för alla. "*Och du, Kapernaum, skall du kanske upphöjas till himlen? Nej, ner i helvetet skall du fara.*"²⁴ *Men jag säger er: För Sodoms land skall det på domens dag vara lindrigare än för dig*" (23-24). När oräkneliga människor såg Jesu under, hörde hans predikan och låtsades att de inte märkte något, kom de genomträngande ropen från Jesu läppar: "*Ve dig.*"

"*Ve dig*" är ett slags förbannelse. Det uttalar talarens starka misshag och hotar att katastrof och skräck ska komma över dem som har förbannats. "*Ve dig*" är inte ett sätt att visa fördragsamhet, eller hur?

En tolerant Jesus skulle ha sagt något snällt och gått iväg. En eftergiven Herre skulle ha tänkt: "Låt dem göra vad de vill. Vad gör det mig?" Det, mina vänner, är inte Jesus.

Fördragsamhet och tolerans är sköna ord som betyder: "en fördomsfri hållning till och ett godkännande av åsikter och bruk som är olika ens egna." Tolerans är rätt när man tillämpar den på frågor som, till exempel, någons hudfärg, skillnader som beror på olik kultur eller etnisk bakgrund, hur någons historia har format honom annorlunda än min har format mig, eller någons syn på vissa politiska och samhälliga frågor. Sådana olikheter kan ge krydda åt livet. Att någon tänker annorlunda än vi i vissa frågor bör inte skrämja oss eller få oss att förkasta honom. Att lyssna på olika åsikter kan öka vårt förstånd och vår kunskap i många frågor. Om sådana olikheter skulle det vara bäst om vi alla pratade öppet, lyssnade mycket, och kom överens. Tolerans i många vardagliga frågor behagar säkert Gud. Kommer ni ihåg när Paulus sa: *För judarna har jag blivit som en jude*! För dem som är utan lag har jag blivit som den som är utan lag! För de svaga har jag blivit svag! För alla har jag blivit allt, för att jag i varje fall skall frälsa några (1 Kor 9:20-22). Här ger Paulus förvisso uttryck för fördragsamhet.

Tolerans är också en viktig ingrediens i ett äktenskap som behagar Gud. Paulus säger det när han skriver: *Ha fördrag med varandra* (Kol 3:13). Varje människa har goda kvaliteter och karaktärsbrister. I äktenskap fokuserar vi vår uppmärksamhet på de goda kvaliteterna som drog oss till vår make eller maka i början. Och vi försöker att inte se svagheter. Bibeln uppmuntrar oss: *Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler många synder* (1 Pet 4:8).

Det finns emellertid vissa frågor där vi inte kan vara toleranta! om man med ordet tolerans menar att någon åsikt är okej och acceptabel. Det finns frågor som Bibeln har talat om och tydligt sagt vad som är rätt och fel. Dessa inkluderar förstas varje biblisk lära, såsom Treenigheten, Kristi gudomlighet och frälsning endast genom tro på Jesus. Jesus sa: *Lär dem att hålla allt vad jag har befallt er* (Mt 28:20).

Dessutom finns det också de moraliska frågorna som Bibeln undervisar om. Många som är aktuella nuförtiden har att göra med att devalvera mänskligt liv, att försvaga familjen och att missbruka sexualiteten. Jesu ord lämnar ingen plats för att fördragsamt ignorera Guds vilja: *Ve över världen som förför. Förförelser måste komma, men ve den människa genom vilken förförelsen kommer* (Mt 18:7).

Men vänta! Har Jesus inte att göra med förlåtelse och tolerans? Förlåtelse, ja. Tolerans i sådana saker, nej. Dessa två ord är långt från varandra.

När vi kristna talar om Jesu varning: *Den som inte tror skall bli fördömd* (Mk 16:16), svarar några människor: "En älskande Gud skulle inte göra sådant." Sanningen är att den älskande Gud inte vill fördöma. Kom ihåg Jesus när han grät över Jerusalem: *Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte* (Mat 23:37). Men sanningen är också att en helig Gud kommer att fördöma dessa som förkastar hans nåd och barmhärtighet.

Om ni föreställer er Jesus som en varm luddig människa som alltid hade något rart att säga, tänk en gång till. Hans ömhet mot syndare är säkert välkänd. Varje kristen värderar den som sin största skatt. Men läs evangelierna, och ni möter någon vilkens stränghet mot syndare gör er mållösa. Jesus förbannade Korasin,

Betsaida och Kapernaum i dagens predikotext. Han mästrade de skriftlärdade och fariséerna som hycklare och *vitkalkade gravar*. *Utånå ser de vackra ut, men inuti är de fulla av de dödas ben och allt slags orenhet* (Mt 23:27). Och kom ihåg att han med kraft renade templet -- två gånger -- därför att judarna hade gjort bödens hus till en marknad. Och en gång dödade han ett fikonträd därför att det inte bar frukt.

Jesus är det kristallklara uttrycket för Guds egen karaktär. Han förkroppsligade både kärlek och helighet, båda fullkomligt, båda fullständigt. Han kan varken säga att han inte bryr sig om oss eller att det inte spelar någon roll vad vi gör. Han är strålande karmosinrött bredvid bländande vitt. Han är inte en omanlig skär blandning. Han upptäckte ett sätt att vara både den strängaste domaren och den ömmaste frälsaren på samma gång.

Gud är en flammande eld av fullkomlig rättvisa. *Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer* (Heb 10:31), varnar Bibeln. Jag undrar över hur många invändningar mot kristendomen som härrör från den enkla försummelsen att räkna med synden och dess konsekvenser. Vi ser exempel på människors moraliska förfall på kvällsnyheterna med ganska litet förstånd. Vi människor skärs alla från samma tyg. Det som är fel med dem är också fel med oss. Vi är det upproriska släktet som fortfarande faller. Det är därför den helige Guden ropade ut sin fördömelse genom de forntida profeterna. Gud skulle samla ihop hela mänskligheten på ett förskräckligt ställe för att fördöma och straffa den.

Var är kärleken? Vem kunde ha tänkt sig att detta "ett förskräckligt ställe" där Gud skulle fördöma och straffa all mänsklighet skulle vara hans Sons kropp och själ? Jesu Kristi, Guds sons, korsfästelse innebar en otänkbar ersättning. *Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd* (2 Kor 5:21). Kristi kors är stället där mänskligheten både dömdes och frälstes, båda dödades och gavs liv, helt fördömdes och fullständigt älskades. Guds förpliktelse att straffa mänskligt förfall och hans djupare tvång att rädda oss möttes i hans ende Sons korsfästelse. Vem kan begripa mysteriet att, när den syndfulla mänskligheten och dess helige Gud möttes, var det den helige Guden som led och dog? Men han ropade först: "*Det är fullbordat.*" Det var kungörandet av förlåtelse, hel och fri, för hela världen.

Vill en människa uppleva Guds kärlek? Vill han gripa Guds förlåtelse? Önskar han sig Guds hjälp att övervinna sådant som han vet är fel i hans liv? Han sätter kanske ordet *synd* i halsen, men han längtar efter bot för sitt samvetes oroande röst och efter inre frid för sitt livs svårigheter. Då kan vi erbjuda honom bästa möjliga nyheter. Vi svarar med ett otvetydigt "Ja, Gud älskar, och, ja, Gud förlåter." "*Var inte rädd. Tro endast*" (Mk 5:36), säger Jesus medan han ler med ett ansikte som lyser som solen.

Vår uppgift, nej, vår förmån, är att försöka hjälpa människor att höra Skriftens svårare budskap. *Den som syndar skall dö* (Hes 18:4), förklarar Gud. Vi talar lagens stränga budskap, så att vi får säga evangeliets ljuvliga budskap. Evangeliet erbjuder nåd utan några förbehåll. Jesus säger kärleksfullt: *Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom*, för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv (Joh 3:15-17).

En tonåring sa: "Mina föräldrar bryr inte sig om vad jag gör". Hon verkade gilla att ha det så. "De bryr sig inte om vart jag går. De bryr sig inte om när jag kommer hem." Men det fanns ett vemod hos henne, som om sanningen redan gått upp för henne. Vad hon egentligen menade var: "Mina föräldrar -- bryr sig inte om mig". Tolerans är faktiskt ofta bara maskerad apati och likgiltighet.

Gud är inte sådan -- inte det minsta. Han bryr sig om vad vi gör, vad vi är och vad vi ska bli därför att han bryr sig om oss mer än vi känner. Vem kan förstå kärlekens djup i Gud som gav sin ende Son att dö på ett kors för oss? Vem kan förstå kärlekens djup i Sonen som lämnade Himlens härlighet och bekvämlighet för att bli en av oss.

Gud vill att vi, hans folk, också ska bry oss om. En sida av kristen kärlek till vår nästa är att försvara det som Gud säger är moraliskt rätt. "Vem är jag att jag skulle döma en annans åsikter eller gärningar?" frågar du kanske. Men lyssna på dig själv när du är offer för någons svek. Moralisk tvetydighet försvinner, och du tänker: "Hur vågar han göra så mot mig! Det är helt fel". I verkliga livet erfar vi moralisk kränkning. Ord som *bör inte* och *fel* är inte så lätta att slå ur våra tankar eller vårt ordförråd. Och varje *bör* är en omedveten vädjan till någon norm utanför oss som vi vet är giltig och bindande.

Till sist, om vi slutar att kalla något ont, förlorar vi vår förmåga att kalla något gott. Om allt är okej, så blir integritet, mod, ärlighet och självupppoffring lika med korruption, feighet, lögnaktighet och själviskhet. Om

allt är okej, så är dyrkan av Satan, naturen eller mig själv lika rätt som dyrkan av den levande Guden. I så fall är den 11:e septembers terrordåd en tillbedjan som behagar Gud lika mycket som Moder Teresas självupppoffringar för att ta hand om Indiens fattiga.

När vi talar om Bibelns lära om frågor som ligger på dagens kulturella skiljelinje såsom skilsmässa, abort, utomäktenskaplig sex, homosexualitet och när vi kallar sådant synd, svarar några människor: "Det spelar ingen roll. Gud är en förlåtande Gud, eller hur?" Sanningen är att Gud har förlåtit all synd eftersom Kristus dog på Långfredagen. Men sanningen är också att Gud gör det tydligt att det finns sådant som är moraliskt rätt och fel och konsekvenser för dem som avsiktligt och medvetet bryter mot hans vilja.

Vi måste inte vara det slags kristna som många i världen vill ha, dvs. de snälla, fega stackarna som aldrig vågar störa någon, även om han eller hon är på väg mot katastrof. Kärlek till vår granne tvingar oss att ta ställning. Smärtan som kommer till följd av synd är inte rolig att se. Det är hjärtslitande att se offren för samhällets "brott utan offer". Genom sexuell omoral kommer barn till som aldrig lär känna sin pappa. Vuxna som samtycker sprider sina dödliga sjukdomar och förstör varandras chans till att få ett lyckligt äktenskap i framtiden. Mödrar fortsätter att välja död för sina ofödda barn, medan tomma armar längtar efter barn att hålla i och älska och många reser för stora kostnader till Kina eller Indien för att adoptera ett barn. Äldre människor som står nära evighetens dörr erbjuds dödliga droger i stället för den levande Jesus. De erbjuds en snabb sorti hellre än öm, kärleksfull vård. Och tanken på människor i helvetet är för hemsk att tänka.

Vi kan inte vara toleranta när sådana allvarliga saker står på spel. Även om vi bör vara toleranta i saker som Bibeln inte säger något om, kan vi inte förneka Bibliska sanningar. Vi bryr oss om dessa som dör utan frälsande tro. Vi bryr oss om dessa vilkas liv är fyllda av pina pga. synd. Vi vill leda dem till Jesus och hans förlåtelse. Vi vill att deras tacksamhet mot Jesus ska få dem att mer och mer följa Guds vilja och uppleva Guds välsignelser.

Var Jesus tolerant? Nej, inte när tolerans betyder att människor som han älskade och dog för skulle lämnas kvar i sin synd och utan sin Frälsare.

Lutherska trosbekännelseskrifterna â€“ Stora katekes, första budet:

Och just för sådana hårda huvudens skull, som menar, att Gud - medan han har fördrag och låter dem hållas en tid- inte vet eller bryr sig om sådant, måste han slå till och straffa så strängt, att han inte förlåter deras synd ända till barnbarnen. Var och en skall nämligen därav väckas till att se, att Gud inte skämtar. För det är också just dessa han menar, när han säger "de som hatar mig", det vill säga de som framhärdar i sitt trots och i sin stolthet. Vad man än må predika eller säga dem, vill de inte höra. Bestraffar man dem, för att de ska lära känna sig själva och bättra sig, så blir de galna och ursinniga innan straffet drabbar dem, detta för att de ärligt ska förtjäna vreden, såsom vi också dagligen bevittnar i fråga om biskopar och furstar.

Men hur skrämmande dessa hotelseord än är, så har vi dock i det löftet en så mycket mäktigare tröst. Nämligen att de som håller sig till Gud allena, kan vara vissa om att han vill visa barmhärtighet mot dem, det vill säga visa dem idel godhet och välgärningar, och inte endast dem utan också deras barn ända till tusende och åter tusende led. Sådant skulle väl förmå och driva oss till att sätta vårt hjärtas hela tillförsikt till Gud, om vi önskar att få allt jordiskt och evigt gott, eftersom det höga Majestätet erbjuder så stora ting, lockar så hjärtligt och lovar så rikligt.